

Sygn. akt VI P 653/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Sałacińska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o diety i inne świadczenia związane z podróżą służbową

postanawia:

1. umorzyć postępowanie w sprawie,
2. zasądzić od powoda W. S. na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego .

UZASADNIENIE

Pismem procesowym z dnia 17 lutego 2017 roku pełnomocnik powoda W. S. cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia oraz wniósł o odstąpienie na podstawie art. 102 k.p.c. od obciążenia powoda kosztami procesu. W uzasadnieniu tego wniosku podniesiono, że powód wytoczył powództwo czując się osobą pokrzywdzoną przez byłego pracodawcę, działał w oparciu o obowiązujące przepisy prawa i linię orzeczniczą, zaś zmiana jego stanowiska procesowego wynika z faktu wydania i opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24.11.2016 r. w sprawie o sygn. K 11/15.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Ponadto art. 469 k.p.c. wskazuje, iż Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku (art. 203 § 1 k.p.c.).

Wobec nie stwierdzenia przez Sąd niedopuszczalności cofnięcia pozwu w przedmiotowej sprawie, Sąd umorzył postępowanie w sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 2 k.p.c. oraz § 6 i 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., nr 461 ze zm.). powoda cofającego pozew należy traktować jako stronę przegrywającą sprawę, bowiem ta decyzja powoda nie wynikała z zaspokojenia roszczeń, lecz z tego że zrezygnował z ich dochodzenia.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powyższy przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą

odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację Sądowi, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366).

Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym Sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępianie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążania kosztami procesu strony przegrywającej spór (wyroki SN: z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, Lex nr 584735 i z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, Lex nr 603828).

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., bowiem w niniejszej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, o jakim mówi w.w. przepis. W ocenie Sądu nie można uznać za szczególnie uzasadniony przypadek okoliczności wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 24.11.2016 r. w sprawie K 11/15. Powód od początku był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika i musiał zdawać sobie sprawę ze skutków wytoczenia powództwa w kwocie prawie 50 tys. zł, a następnie jego cofnięcia

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

(...)